

Carlo Verdone: Poučenie od môjho otca a tiež od mojich detí

V rámci série článkov venovaných „Patris corde“ pápeža Františka, uverejňuje denník L'Osservatore Romano rozhovor, ktorý urobil novinár, spisovateľ a šéfredaktor Andrea Monda s hercom a režisérom žijúcim v Ríme, Carlom Verdonem, ktorý hovorí: „Vyzerá to, že rodičia sa za obzorom vytratili..., a tým, ktorí sa ma pýtajú, s ktorým priateľom by som rád zašiel na

večer, odpovedám: so svojím
synom.“

17.11.2021

Ak máme hovoriť s Carlom
Verdonem o otcovstve, je prirodzené
začať postavou Svätého Otca, už
preto, že nedávne osobné stretnutie
rímskeho režiséra s pápežom
Františkom urobilo hlboký dojem na
predstavivosť prvého z nich, ktorý
neváha zdôrazniť, že ho pápež tak
nejako zaskočil: „Áno, lebo v
porovnaní s tým, ako som si pamätal
alebo predstavoval postavy pápežov,
ktorí pre mňa boli ľuďmi, za ktorými
sa chodí, tentokrát sa mi zdalo, že je
to pápež, kto vychádza v ústrety
ľuďom, a to ma zasiahlo. Rovnako ma
prekvapila prirodzenosť tohto
človeka, akási jednoduchosť, ak to
môžem takto vyjadriť, pretože na
jednej strane sa javí ako akýkoľvek

iný človek, ktorého môžete stretnúť niekde v bare, veľmi prívetivý a pozorný k svojim hosťom, povedal by som veľmi ľudský; ale na druhej strane, keď vám niečo vysvetľuje, začína jednoducho, od podlahy, no potom začnete pociťovať, že sa dostáva na vyššiu úroveň uvažovania a vy sa toho zúčastňujete, a tak sa dostáva až do závratných výšok; trochu ako lietadlo, ktoré sa rúti po dráhe a potom pomaly stúpa do vzduchu.“

Nemyslíte si, že pápež je človek, ktorý vie byť otcom v čase, keď sa zdá, že svet sa skladá prevažne zo sirôt?

Áno, rodičia ako by sa za obzorom vytratili. Počas stretnutia použil najmenej desaťkrát slovo *my*, ktoré sa z nášho bežného jazyka trochu vytratilo. Dnes stále častejšie hovoríme *ja*, ale pápež nám touto naliehavosťou pripomenul, že

musíme používať slovo *my*: my ako spoločenstvo, my ako rodina, my ako bratia, my ako celok. Možno je to preto, že rodina prechádza v posledných desaťročiach veľmi vážnou krízou; vzťahy trvajú len krátko a sme svedkami toho, že láska a city sa konzumujú rovnako ako predmety, rovnako ako smartfóny. To vedie k jednému z najhorších ziel v spoločnosti – osamelosti. Osamelosť je spôsobená nedostatkom vzťahu medzi deťmi a rodičmi a neviem, či je to vina...

Ako to vysvetliť? Čo je jadrom veci?

Tento problém do značnej miery závisí od toho, aký príklad sú rodičia schopní dať svojim deťom. Príklady sa netvorí **slovami**, veľkými rečami. Veľkou lekcíou je **správanie** rodičov, a to aj v tichosti, lebo aj mlčaním sa dá vychovávať. Mal som rodinu, kde boli príklady na vysokej úrovni:

smiali sme sa, žartovali, ale tiež mlčali. Keď som videl svojho otca pri práci, jeho profesionalitu, vážnosť, sústredenosť (to isté platí o mojej matke), pochopil som, aký by mal byť život a ako sa má pracovať. V dnešnej dobe sa zdá, že tieto príklady nie sú také časté. Bohužiaľ, možno aj preto, že rodičia sa so svojím vekom nechcú zmieriť a chcú vyzeráť mladšie ako ich deti, a to je príčinou veľkého zmätku. Skutočnosťou je, že sú len nezrelí, majú skreslený pohľad na život, chýba im múdrosť, ktorú tak veľmi potrebujeme. To ich často vedie k tomu, že život chápu ako show a vzťahy ako spotrebný tovar a tiež ako smartfón či aplikáciu, ktorú musíte stále aktualizovať, a potom aktualizujete aj svoje pocity, vzťahy... lebo inak víťazí nuda. A tak ľudia všetko prežívajú pod tlakom momentálnych inštinktov (správy sú v poslednej dobe hrozné, často so sexuálnym podtextom). Možno som k týmto záverom dospel príliš neskoro,

ale až teraz si uvedomujem, že milovať druhého človeka je práca. Milovať nie je nič jednoduché, je to každodenný záväzok, ktorý má nesmierne krásne, ale aj vyčerpávajúce okamihy.

Nedávno ste citovali Aenea, ktorý pri úteku z Tróje nesie na ramenách svojho starého otca Anchisa a za ruku vedie syna, symbol ústredného postavenia rodiny, prečo?

Ten obraz sa mi vrátil do pamäte vďaka jednému textu, rozhovoru s Borgesom. Prinútilo ma to zamyslieť sa nad tým, že starší ľudia sú vzácnym dobrom, o ktorý sa treba starať a ktorý treba chrániť, ale robí sa pre nich málo. Starí ľudia sa blížia ku koncu svojho života, no napriek tomu vidíme, že sa ľudia stále snažia čas zastaviť, hľadajú mladosť skrze oblečenie, plastiky, viagru... starobu neprijímame, desí nás. Ale to je

strašné, kvôli tomu nemôžeme dobre prežiť toto obdobie nášho života, byť ľuďmi, ktorí dávajú rady mladším. Strácame krásu staroby, ktorá spočíva v tom, že sme pre druhých záchytným bodom, historickou pamäťou, živou múdrosťou, ktorá dáva plody svojich skúseností svojim milovaným blízkym.

V „Patris corde“ pápež poukazuje na svätého Jozefa ako na vzor otca, ktorý málo hovorí, ale je tu, v tieni a v tichosti, ale neskôr je tým, kto koná dôležité rozhodnutia a prejavuje úžasnú tvorivú odvahu. Nemyslíte si ako syn a teraz ako otec svojich detí, že táto tvorivosť je základom toho, aby sme boli dobrými otcami?

Samozrejme, že to tak je. Mal som v tomto smere šťastie. Myslím si, že všetci otcovia by mali robiť trochu to, čo robil ten môj. Rád sa s nami zabavil a oboznámil nás s mnohými

vecami, napríklad s kinom, cirkusom, futbalovými zápasmi na antickom športovisku Cirkus Maximus... a v nedeľu potom s nami chodil do Národnej galérie moderného umenia. Vlastne sme mali doma veľa abstraktných obrazov, ktorým sme nerozumeli a vypytovali sa na ne. A tak nás rodičia v nedeľu brali do Galérie moderného umenia, ako by sme išli do školy. Tam nám ocko vysvetlil prechod od obrazného k abstraktnému, od macchiaiolistov cez divizionistov k futuristom... Tieto otcove lekcie boli naozaj veľmi príjemné, v krásnom, tichom a čistom prostredí galérie (samozrejme si veľmi dobre pamätám aj na bar, ktorý sme si s bratom tak obľúbili). Veľmi nás to tešilo, že sme s ním mohli v nedele chodiť do galérie. A ďalšou dôležitou vecou je podnikáť výlety so svojimi deťmi, ako to robil môj otec so mnou, s nami. A to isté som chcel robiť aj so svojimi deťmi. Cestovanie je

perfektný spôsob ako spolu tráviť čas. Prežívate spolu emócie a cítite, že sa o vás váš otec v tej chvíli zaujíma.

Je stále ťažšie nájsť ľudí, s ktorými môžete tráviť spoločné chvíle na základe rovnakých záujmov. Ja som našťastie jedného takého človeka našiel: svojho syna. Je pre mňa ako priateľ. Aspoň raz týždenne na pár hodín príde ku mne a spoločne v tichu počúvame hudbu a spolu prežívame túto krásu. Prinesie niečo, čo ešte nepoznám, a ja urobím to isté. Chcem, aby si vypočul veci, ktoré nepozná, to je veľmi dôležité, utuží to vzťah, ktorý rodičovstvo presahuje. Tým, ktorí sa ma pýtajú, s ktorým priateľom by som rád zašiel na večeru, odpovedám: so synom, lebo viem, že sa s ním nikdy nebudem nudiť. Je inteligentný, bystrý, kultivovaný. Na jednej strane by som mohol povedať, že som to bol samozrejme ja, kto mu odovzdával

informácie o mnohých veciach, o umení, o fotografii a filme, o kinematografii... ale potom v určitom okamihu prišla doba, keď moje deti začali cestovať oveľa viac ako ja. A dôvod ich cestovania je krásny: hľadajú úžas, ten úžas, ktorý mi určitým spôsobom vstúpil môj otec a ktorý som ja odovzdal im. Takže áno, je pravda, že som ich naučil veľa vecí, ale príde chvíľa, kedy vás učia oni, a to je chvíľa, kedy musíte byť veľmi pozorní, musíte im načúvať a pochopíte, že už nie sú takí malí, ako si myslíte, ale že vám kladú otázky a predkladajú dôležité úvahy. Ak to dokážete pochopiť, je to okamih, keď sa vzťah stáva pevným. Rodina, ktorá je takáto pevná, sa stáva pevnosťou, kde máte pocit, že ste chránení zvláštnym teplom, cítite, že patríte do spoločenstva. Vidím, že moje deti žijú svoj život so silným etickým rozmerom, a to ma teší najviac, rovnako ako keď niekedy zistím, že

majú viac zdravého rozumu, odvahy
a sily ako ja.

Andrea Monda

www.vaticannews.va/es

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/carlo-
verdone-poucenie-od-mojho-otca-a-tiez-
od-mojich-deti/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/carlo-verdone-poucenie-od-mojho-otca-a-tiez-od-mojich-deti/) (06.08.2025)